

lere. Det ærede Medlem vil ikke tillægge denne Bestemmelse nogen Betydning, og jeg vilde være enig med ham, dersom det var saaledes, at Theatrets Bestyrer skulde komme til Rigsdagen og sige: Bille S give denne Mand 2, 3, 400 Rb. mere? Men derom er der slet ikke Tale, Talen er om, at Theatrets Bestyrer kommer og siger: Der see S Regnskabet, jeg er velstaaende, der er Dverskud, det gaaer godt for mig, maa jeg under disse Forhold give den og den Mand høiere Gage? Det er vistnok Noget, som Rigsdagen ikke vil have Synderligt at indvende imod. Der bliver da tilbage af Indvendinger Nødvendigheden af at henvende sig til Rigsdagen; men jeg har tidligere oplyst, at denne Nødvendighed ligger i hele Theaterstyrerens Forhold som kun ansat for en enkelt Tid; han skal altsaa ikke kunne binde sine Efterfølgere. Seg kommer nu til det tredje Punkt; hvor jeg ganske villig skal indrømme, at der er en Tilbagegang, at der bliver mindre Sikkerhed for Skuespillerne end nu, ved det paatænkte Livrentesystem. Det følger ganske ligesom af Livrentens Natur, at den for alle dem, der gaae tidligt af, maa blive meget mindre end den Pension, Pensionsloven fasttætter; men jeg vil i den Henseende henvise til Betænkningen af 1851, hvor dette Forhold udvikles, og hvor der netop paa Grund af, at Theatrets eiendommelige Forhold gjøre det i høi Grad umødvendigt, at Folk, som gaae af i en tidlig Alder, skulle have den Pension, som Pensionsloven hjemler dem, foreslaaes, at Pensionsreglerne skulle meget betydelig indskrænktes. Dertil maa søies, at for disse vil det være en stor Fordeel i en ung Alder at erholde en Sum, der kan sætte dem i Stand til at paabegynde en ny Virksomhed. De ældre Skuespillere derimod, som have naaet Maximum af Gage og tjent et vist Antal Aar, ville kunne naae en Livrente af over 1000 Rb., og dette vil man dog ikke kunne sige er aldeles Intet. Man maa fremdeles lægge Mærke til et Moment, som er særdeles fordeelsagtigt for Skuespillerne, ja saa fordeelsagtigt, at det for mig har været tvivlsomt, om Systemet ikke netop fra den Side udsatte Theatret for Fare. Det er dette, at Skuespillere, der ere blevne tidligt ansatte, og hvis

Talent tidligt har udviklet sig, allerede i deres Middelalder kunne have naaet en saadan Livrentestørrelse, at de kunne gaae af med en Livrente af 1067 Rb. De kunde derved frites til at sige: Nu have vi 1067 Rb. sikkert, dem tage vi, og saa gaae vi til et andet Theater, eller vi slutte ny Accord med Theatret aarviis. Det er altsaa ganske vist et Forhold til Fordeel for Skuespillerne. Seg troer saaledes, at naar man med en lille Smule Bevillte vil gennemløse Commissionens hele Forslag med Hensyn til den oeconomicke Stilling for Theatrets Personale, vil man vistnok finde, at Commissionen har gjort sig Umage for at gjøre det saa oeconomicke som muligt, men at det er fuldstændigt uberettiget, naar det ærede Medlem derpaa vil begrunde, at Theatret ikke skulde kunne løse sin Dpgave. Seg tillader mig altsaa fremdeles at fastholde den modsatte Mening og derfor ogsaa at anbefale det ærede Thing at vedtage Loven. At jeg iøvrigt stemmer med det ærede Medlem i alle hans Betragtninger af Theatrets Vigtighed for Landet i dets Heelhed, behøver jeg ikke at sige. Det ærede Medlem gjorde mig og min Nabo (Alders) den Gæde at regne os til dem, der tidligere havde staaet paa samme Side som han, men nu skulde paa en Maade have svigtet. Denne Bebreidelse er uretfærdig, og jeg troer, at den Kjærlighed, vi have vist mod Theatret ved at resignere paa Ting, som ikke kunde sættes igjennem, for om muligt at kunne gennemføre en holdbar Tilstand, er fornøftigere, end om vi, ved at spænde Buen for høit, havde udsat den for at bryde. Og naar jeg endelig sammenligner det ærede Medlems Forslag med, hvad der er kommet fra Commissionen — jeg indrømmer, at det er muligt, at jeg ikke har opfattet hans Forslag fuldstændigt — er det mig ikke muligt at see, at der er saa stor Forskjel mellem det, han opstillede, og det, Commissionen foreslaaer, at det kunde berettigede ham til den vistnok forfjellige Dom, han vilde sælde over disse 2 Arbeider. — Med Hensyn til det af det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen) holdte Foredrag kan jeg kun beklage, at en Mand, som iøvrigt har saa megen varm Interesse og Sølelse for det Nationale, har